

Първитъ слънчеви зари позлатиха водната повърхнина. Събраниятъ на скелята народъ почна да се вълнува и да сочи съ ржце къмъ лодката.

Изведнажъ нѣкой извика:

— Благо, ти ли си! Карай тука! Тука!

Настѣпи голѣмо очудване и изненада.

Храбриятъ Благо бодро и весело теглеше лодката, въ която ни жива, ни умрѣла стоеше Евдокия. Тя горчиво плачеше, трепереше и се молеше.

Благо дигна дрехата си и всички зърнаха изгубената Евдокия.

Обща радостъ. Да живѣе Благо! извикаха едни отъ пристанището.

— Да живѣе смѣлиятъ и славниятъ морякъ! извикаха други.

Роднини и приятелки пригърнаха злочестата Евдокия и я заведоха на родителитъ ѝ.

Тази случка прероди Евдокия. Тя стана добра и весела. Обикна другаркитъ си, стана имъ вѣрна приятелка.

И съ Благо тя заведе истинско приятелство.

Само едно никой не можа да разбере: отде се зе чудния пръстенъ на Евдокиената ржка.

